

Ruža Lucija Petelinova:

Žaromil

»Čestitamo, čestitamo,« zakličejo vile, Bisernica pa pristavi: »Vidiš, odslej boš dobre misli lahko vsakemu govoreč priznal. Naučiti pa se moraš še drugi stavek: — To je slabo. Tako boš lahko svaril.« »TO... JE... BABO... O...«, se hoče pobahati kozliček s svojo učenostjo. »Ti, porednež, kakšno babo,« se mu zasmejejo vile. »Reci: — Sla-bo!«

»BO-BE-BA-BO...«, ponagaja Dolgo-bradec, a ko vidi, da je s svojim meketanjem prežalostno presenetil svoje učiteljice, hoče svojo nerodnost takoj popraviti, zbere resnično vso svojo modrost in krepko izgovori: »TO JE SLABO!...« Zdaj ga pa pohvalijo. Veselo zapleše Dolgo-bradec. »Škoda, da ni tukaj Žaromila,« pravi dedek. »TO... JE... SLA... BO...«, prizna Dolgo-bradec. »Pojdite k škratom in prosite jih pomoči,« jim svetuje Bisernica. »TO... JE... DO... BRO... DO... BRO... DO... BRO...«, poskoči kozliček.

In tako se je zgodilo, da sta dedek in kozliček res odšla z doma, daleč v gozdove, ki so kraljestvo škratov Činčigajcev.

Pod starim hrastom je votlina, vhod v njihovo kraljestvo. Tam spodaj jim gorijo veliki demanti, rdeči rubini, opali in safirji iz tujih dežel pridobljeni.

Zdaj je noč. Polna luna gori na nebu. V mesečini žarijo gozdne stezice, rosne veje se zibljejo v lahni sapici. Kralj Činčigaj, vladar vseh škratov dostojanstveno stopa po gozdni stezi. Ogrnil je svoj najdragocenejši plašč, nadel

si je krono in najsvetlejšje bisere in zdaj ničemu vpraša popotnico nočnega neba, srebrno luno: »Kako ti ugajam, povej!« A glejte, v tistem trenutku se skrije luna za oblak in molči. To užali Činčigaja, da zakriči: »Zakaj me nočeš občudovati, prevzetna luna? Kdo pa ti kaže bisere bolj čiste? Kdo je v tej noči lepši nego jaz? Kdo?« Oblak se razgrne, lunini žarki se ulijejo na stezo, vsa sijajna stopa po stezi Bisernica, kraljica vil. »Vile da so bogatejše nego jaz?... jezno zakriči Činčigaj in takoj pozove vse svoje škrate v zbor.

Ko so zbrani, jim veli: »V suženjstvo obsojam Bisernico in vse njene zlato-lase sestre.«

»Kaj so ti storile, veličanstvo,« ga preplašeno vpraša zbor.

»Užalile so me! Poslušajte, podaniki mi verni! Oblekel sem najdražje oblačilo, ta svila je iz mesta Paprikapri, in bisere, ki ga krase, sem odnesel zamorskemu glavarju! A zdaj strmite, takega me luna zasmehuje, ko vidi bisere vilinskih zlatolask. Zato vam pravim, ugrabite jim biserni zaklad!«

Tiho mrmrajo škratje, boje se vilinske čarovne moči. Boje se medvedov, ki stražijo vilinska vrata. Iz žalostnega premišljevanja jih vzdrami z glasnim smehom škrat Potepin. Razveseli se kralj Činčigaj ob prihodu svojega najrazumejšege podanika. »Dolgo te ni bilo Potepinko, povej nam, kje si bil. Kaj si doživel velikega v širokem svetu. Pri-poveduj, da mi ojunačiš ta plahi mišji rod!« pokaže Činčigaj z zaničljivo kret-njo na gozdne možičke.

Potepin se zasmee: »Miši si me do-mislil, veličanstvo. Na potovanju sem vam srečal miš. Pa jo ustavim. Miš, ji pravim, kako se ti godi, kako? A ona meni: Kaj ti mar, želodek, to je moja stvar. Koj sem si mislil, kaj taji ta go-lorepi Fičfiri. Začne hiteti, jaz za njo: počakaj, mala, miška, no! Me ne po-znaš? Sem Činčigajček; ime pa mi je Potepin. I, Potepin si, pravi miška in se smehlja, češ, mnogo prida ni ta brada. Da, Potepin in pa junak, zaklical sem tako junaško, da je takoj verjela vse.«

Škratje se veselo smejejo, a Potepin nadaljuje: »Ej, bratci, zdaj vam pride šala, ki bi me bila pokopala, da nisem Potepin junak, a tudi premeten lisjak. Prišla sva do velike luže, ob luži pa je čepel kuža, a sredi luže jablana prepol-na sadja zrelega.«

»Hmm... jabolka so dober sad,« se oglasi jo škratje. Potepin nadaljuje: »No, miška kužu me predstavi in kuže prav vesel mi pravi: če si junak, preplavaj lužo in zrelih jabolk se najej!«

»To je lahko, to je lahko,« zavriskajo škratje. »In vendar je bilo težko,« pravi Potepin. Po luži sem se kobacal, kot da bi plavati ne znal, za vratom pa me miška mala je neprestano ščegetala. Ko sem na jablano dospel, sem miš za dolgi rop prijel. Ponudil sem ji jabolko, a ona se ga je branila: le ti poskusi prej, ju-nak, kako je zreli sad sladak! Ne boš! sem rekel. Zdi se mi, da si me v čudno past zvabila. Če ne poješ, ti kar povem, da se boš v luži potopila! In drobna miška je cvlila, a ker se rešiti ni znala, pojedla je prečudni sad, in, bratci, čuj-te me, takrat...«

»Kaj se zgodilo je takrat?« radoved-no vprašujejo škratje.

In Potepin pove: »Se miška v zajčka je izpremenila.«

»Povej naprej, povej naprej!« ploska-jo škratje.

»Zajček mi je v lužo skočil, kužek ga pa je ujel in ga za večerjo snel. Meni pa dejal je kuže: Brž se spravi iz te luže, jabolka pa mi ne odnesi, sicer bi se pripetilo, da pojem te za kosilo. Jaz pa ne bodi len, skrivaj spravil sem pod svo-jo kapo čudnih jabolk kar šestero in za-pustil tisti kraj.«

»Hoj juhej, to si bil junak, to si bil lisjak!« zavriskajo škratje. Potepin pa izroči svojemu kralju čudežna jabolka. In glejte, že v tistem trenutku prevza-me kralja Činčigaja zlobna misel, da vzklikne: »Kdo pojde z jabolki do vil? Kdo jih ukani z lepim sadjem? A treba bo previdnosti, da mi kraljico preslepi-te! Pojedle bodo lepi sad in zdajci, na-mesto vil, le plahi zajci pustili bodo nam zaklad!«

Strahoma poslušajo škratje svojega gospodarja, ki ne more pozabiti vilinskih biserov in celo junaški Potepin ga sva-ri: »O, kralj, ne želi si vilinskega za-klada!«

Zdajci zakliče škrat stražar: »Človek se bliža! S seboj ima rogina!«

Z vsemi živalskimi glasovi skušajo škratje v temnem gozdu prestrašiti in prepoditi človeka. Toda človek se ne-ustrašeno bliža. Mi ga poznamo. To je dedek Dobronad s kozličkom Dolgobrad-cem.

»Pomagaj mi!« prosi dedek kralja Činčigaja. In kralj mu obljubi: »Gozdove bomo zasadili in ti vrtiček ohranili, a žaromil bo lahko prost, če vile v zaj-ce spremeniš in Bisernico ukrotiš, ter pot nam kažeš do zaklada. Poglej, v teh jabolkih je čarna moč. Kdor jih po-je, se v zajca izpremeni.«

Jabolka! Tako lepa pa tako izdajska? Dedek se zgrozi ob spoznanju Činčiga-jeve zlobe. A jabolka? Da, mora jih vzeti, zato, da bi škratje nikogar ne mo-gli začarati.

»Kaj premišljuješ?« vpraša Činčigaj starčka. »Odloči se hitro, sprejmeš, ali ne sprejmeš mojega pogoja?«

»Sprejmem jabolka,« pravi dedek, »in v jeseni nasvidenje.«

»Da, nasvidenje.« mu odvrne Činčigaj in pristavi: »Toda vedi, če se obljubi iz-neveriš, te zdrobimo v sončni prah!« Na-to zapove škratom, naj se skrijejo v podzemlje in tudi sam se tako umakne solnčnemu vzhodu. Pred votlino pa v ti-

stem trenutku zraste gosto bodeče robidovje.

V težkih skrbih sede dedek na kamen in položi čelo v dlani. V beli culi zavita mu leže pri nogah čarna jabolka. Premišlja in premišlja, pa se nenadoma spomni, da bi lahko vprašal kozlička za svet. Dvigne glavo, pogleda, toda, joj, kozlička ni več nikjer in z njim so izginila tudi čarna jabolka. Dedka prešine zla slutnja: Bila so to krasna jabolka. Še človeka bi zapeljala, pa bi ne kozlička? Pojedel jih je revež nespametni. O, da se je moglo to zgoditi? In zdaj ni več kozliček, zdaj je zajček, misli obupani dedek, hiti skozi gozd in kliče, venomer kliče: »Kje si, Dolgobradec, kje si kozliček moj?«

(Dalje prihodnjo nedeljo)

Marijana Željeznova-Kokaljeva:

Radovedni Mirko

»Ne hodi, Mirko, vedno v gozd! Jago babo boš srečal, pa te bo pohrustala!« je svarila mati sinka.

Mirko si je pa mislil: »Pojdem, pojdem... in če pridejo kar tri, se jih ne bom ustrašil.« Šel je. Srečal je ptička na drobni vej. Vprašal ga je: »Kje je Jaga baba?«

»Čičiriči, čičiri,

Jaga baba trdno spi,« je zadrobnel ptiček.

Mirko je šel dalje. Ogovoril je cvetko: »Kje spi Jaga baba?«

»Res rožica ne ve, kje Jage babe spe,« mu je odvrnila cvetica.

Pobaral je staro bukev: »Kje je Jaga baba?« Pa mu je odgovorilo drevo:

»Pridi sem o polnoči, videl jih boš tri.«

»Pridem, pridem,« ji je dejal.

Pritekla je mimo lisica s petelinčkom, ki je na vso moč kričal:

»Kikiriki-kiriko, petelinčku je hudo!«

Mirko je urno skočil in stopil lisici na rep: »Izpusti ga, ali pa te bom s palico po glavi,« je zagrozil lisici. Lisica ga je

izpustila. Petelinček se je zahvalil Mirku in dejal: »Če boš v stiski, pokliči me:

»Kikiriki, pomagaj mi!«

Noč je že padala. Luna je vzplavala in

razlila svoje žarke čez dramajoči gozd. Volk je zatulil:

»V past sem se ujel, kdo me bo otel?«

Mirko mu je potegnil nogo iz pasti. Volk je pokazal bele zobe in rekel: »Kadar boš v stiski, pokliči me:

Volk hvaležni, reši v uri me nadležni!«

Kača je zasikala in zavpila:

»Kamen tlači kačo, reši jo za dobro plačo!«

Sklonil se je Mirko k njej in zalučil kamen v tiho grmovje. Vejevje je zajčalo in zabobnelo:

»Tega ne pozabim ti, srečal boš Jage babe tri!«

»Ravno to hočem,« je odvrnil Mirko in pobožal grm. »Le hudega mi naj store!« Grmovje je spet zadremalo. Sove in čuki so letali ko duhovi od veje do veje in skovikali: »U, u, u.«

Mirka je bilo malo strah. Pohitel je k stari buki in se usedel pod njene veje. Zadremal je. Prebudil ga je silen šum. Ko je odprl oči, je zagledal pred seboj tri pošastne postavbe. Oči so imele kakor električne žarnice, usta kakor

žrela, roke kakor metle. Prva je držala palico, druga vile, tretja žago.

Jaga baba s palico je brskala po listju in kričala: »Otrok mi diši!« Ona z vilami je privzdigovala veje grmovja in kriče ponavljala: »Otrok mi diši!« Tretja se je molče usedla pod bukev in začela brusiti žago.

Mirko se je stiskal k bukvi, kolikor se je mogel. Našla ga je ona z vilami. Deček je zavpil od bolečin.

»Ali te imamo, ali te imamo, nepridiprav!« so se zadržle vse tri hkrati in ga obstopile. Mirko je medlel od strahu. Pa se je spomnil petelinčka in zavpil:

»Kikiriki,
pomagaj mi!«

V trenutku se je zakadil petelinček Jagi babi z vilami v obraz in ji začel neusmiljeno kljuvati oči.

»A, tako!« sta zavpili drugi Jagi babi: »Ne boš nas ugnal! Le hitro nanj!« Jaga baba je zavihтела palico. Mirko je zavpil:

»Volk hvaležni,
reši v uri me nadležni!«

Planil je volk iz teme in zagrabil Jago babo s palico.

»Hej, junak,« je dejala tretja in ga položila na tla. Zavihтила je žago.

»Kača, kača,

kje je tvoja plača?« je zavpil v smrt-nem strahu Mirko. Kača se je hipoma ovila Jagi babi okoli vratu in jo zadušila.

»Hvala vam, drage živali,« je dejal Mirko. »Prosim vas pa, da mi še pokažete pot domov.«

»Prav rade,« so dejale živali vse hkratu.

»Skoči name,« je dejal volk. Mirko ga je zajahal. Petelinček je zletel Mirku na ramo in zapel: »Kikiriki,

kdo se nas ne boji!«

Kača se je pa splazila pred volka in jim kazala pot.

Tako so prišli pred Mirkov dom. Tam je bilo zbranih mnogo ljudi. Vsak je imel svetilko in cepec ali pa vile ali grablje. Ko so zagledali čudne goste, so nekateri zbežali, drugi so pa zavihtili svoje orodje, da bi pobili volka.

»Mirko je pa dejal: »Ne storite jim hudega. Rešili so me iz krempljev treh Jagih bab.«

»Beži, beži,« so mu ugovarjali sosede. Očka in mamica sta pa poljubila Mirka in zaihtela: »Tako sva se bala zate!«

»Očka, mamica, zdaj je vse dobro! Samo moje rešitelje pogostita!« je dejal Mirko.

Mati je stopila v kaščo in nasula petelinčku zlate koruze; oče je pohitel v hlev in pripeljal volku jagnje. Mati je spet odšla. V shrambi je zajela skodelico mleka in jo prinesla kači.

»Hvala, hvala,« so dejale živali. In ko so se najedle, je vsaka odšla proti svojemu domu. Iz daljave so še slišali petelinčka, ki je zapel: »Kikiriki —

dani se, dani!«

Volk in lisica

Star volk — nepridiprav — je tako obolel, da ni mogel niti stati. Zato je legel v gozdu na neki drevesni štor in se začel, ko je opazil lisico, delati spokornika in glasno tarnati, kakor da bi govoril zase: »Zdaj, pred svojo smrtjo, šele vidim, koliko hudega sem storil na svetu. Mnogo dobrih in miroljubnih živali sem pokončal. Boga se nisem bal, ljudi me ni bilo sram. Toda odsihdob, od te ure se bom pokoril in ne bom storil nič hudega več.«

Lisica mu je odvrnila: »Ti, zlati moj volk, jaz bi pa samo še želela, da bi se s teboj vred poboljšali vsi tvoji tovariši!«

In volk ji je odgovoril: »Seveda, seveda, tako bi bilo prav. In koliko mojih sorodnikov in tovarišev je v tem gozdu, prav za prav niti sam ne vem. Vem le to, da jih je toliko, kolikor je zob v mojem žrelu. Lisička, bodi tako dobra in preštej moje zobe, da bom vsaj vedel, koliko jih prav za prav je.«

A lisica se je odrezala: »Tvoje zobe bi kaj lahko preštela, če bi ne bili sprednji zobje na poti. Ali veš kaj? Če je tvoja pokora poštena, daj si te zobe kar izdreti.«

Žalost starega kaznjenca

To je drobna zgodbica, ki mi jo je bil povedal Yves neki večer, ko je šel v pristanišče, da bi odpeljal s svojo križarko tovor obsojencev v izgnanstvo v Novo Kaledonijo.

Med njimi je bil tudi zelo star kaznjenelec (najmanj sedemdeset let mu je bilo), ki je nemo nesel s seboj ubogega vrabca v majhni kletki.

Da bi zapravil čas, se je začel Yves pogovarjati s tem starcem, ki ni bil videti hudobnega obraza, toda bil je z verigo prikovan na mladega, prostaškega porogljivca z naočniki za kratkovidne na drobnem, bledem nosu.

Stari postopač, ki so ga že petič ali šestič prijel zaradi postopaštva ali tatvine, je dejal: »Kako naj človek neha krasti, če je začel — in če nima poklica, ničesar — in ko ljudje nočejo o njem nič slišati? Jest je treba, ali ne? Zadnjikrat so me obsodili zaradi vreče krompirja, ki sem jo sunil na polju, zaradi vzniko-vega biča in ene same buče. Ali me niso mogli pustiti umreti v Franciji, kaj, namesto da me vlečejo tja dol, ko sem že tako star?«

In srečen, da je dobil nekoga, ki ga hoče potrpežljivo poslušati, je potem pokazal Yvesu najdražje, kar je imel na svetu: majhno kletko in vrabca.

Udomačenega vrabca, ki je poznal njegov glas in ki je že skoraj leto dni, v ječi, čepel na njegovi rami... — O, precej truda je bilo treba, da so mu ga dovolili vzeti v Kaledonijo! — In potem je moral najprej napraviti primerno kletko za potovanje: priskrbeti si je moral lesa, kos stare železne žice in nekaj

zelene barve, da je vse tako popleskal, da je bilo lepo.

Tu se še natanko spominjam tehle Yvesovih besed: »Ubogi vrabec! Za hrano je imel v kletki kos tistega sivega kruha, ki ga dajejo v ječah. Vendar je bilo videti, da je zadovoljen; skakljal je kakor ne vem kateri ptič«

✱

Nekaj ur nato, ko so nakladali tovor in so se kaznjenci vkrcali za dolgo pot, je Yves, ki je starca že pozabil, slučajno prišel spet do njega.

»Čujte, vzemite jo, gospod«, mu je rekel z izpremenjenim glasom in mu molil svojo malo kletko, »dam vam jo; morda vam bo kaj služila, morda vam bo v veselje...«

»Ne, ni treba«, se je zahvaljeval Yves. »Saj veste, da jo morate vzeti s sabo. Vaš mali tovarš tam doli bo...«

»O,« je odvrnil starec, »ni ga več v njej... Ali še ne veste? Ni ga več...«

In dve solzi neizrečne bolesti sta mu zdrknili po licih.

Med zibanjem na mostičku so se bila vratca odprla. Vrabec se je zbal, odletel, — in padel v morje, ker je imel ostrižene peruti. O, trenutek strašne bolečine! Videl ga je, kako se brani in umira, kako ga odnaša vodna brajda, pa mu ne more pomagati! Najprej, v trenutku prvega vznemirjenja, je hotel kričati, vpiti na pomoč, prositi Yvesa, na kolenih moledovati... Po prvem zagonu pa se je zavedel svoje majhnosti: tak

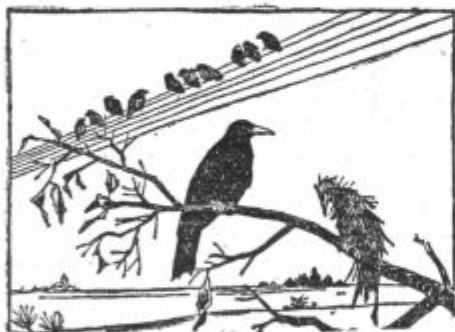
star siromak — kdo se bo menil za njegovega vrabca? Kdo bo hotel poslušati njegove prošnje? Kako si more samo mi.

sliti, da se bodo hoteli zakasnit le zato, da bi ujeli vrabca, ki tone, — ubogega kaznjenčevega vrabca; kakšne neumne sanje! Teda je molče obstal in gledal, kako se oddaljuje na beli morski peni drobno sivo telesce, ki se še zmeraj brani; začutil je, kako neizmerno sam je zdaj, za zmeraj, in debele solze brezmejnega obupa so mu skalile pogled, — med tem ko se je mladi gospod z naočniki, njegov tovariš na verigi, smejal, ko ga je videl, kako joka.

Zdaj, ko ni bilo več vrabca, ni maral več hraniti te kletke, ki jo je napravil s tolikšno ljubeznijo za malega mrlička; zmeraj jo je ponudil prijaznemu mornarju, ki je bil tako dober, da je poslušal njegovo povest. Zapustiti mu je hotel to volilo pred odhodom na svojo dolgo, poslednjo pot.

In Yves je žalosten sprejel darilce, prazno hišico, — da ne bi žalil starega zapuščenca, če bi preziral stvarco, ki je imel z njo toliko truda...

Iz »Knjige sočutja in smrti«.

Manica:

Pri teti Ošpeti

Kaj hočete, otroci imajo teto Čipcto radi, pa je vija, vaja ven! In tako so se spet zbrali okrog nje ter jo prosili, naj jim kaj pove. Teta je uvidela, da se jih ne ubrani kar tako, zato je kar malo pomislila. Nato je vzela svinčnik in zapisala na kos papirja tole:

Da bi bila jaz močna kakor Samson, bi nesla tja v divjo šumo železno palico. In če bi me srečal medved, bi me niti malo ne bilo strah. Naj bi že bila noč ali jutro, jaz bi kosmatincu s palico izpodrinila tace, da bi telebnil na tla in bi obležal kot mrtev!

»Zdaj pa otroci«, je rekla teta, »če znate kaj misliti, mi povejte pregovor, ki se skriva v teh par stavkih!«

Dragi Jutrovčki skušajte ga poiskati tudi vi!

Manko G.:

Čebelica

Čebelica pridna
je biserna krila
v ozarjenem jutru
in rosi umila.

Zletela je naglo
na tihe poljane,
na trate zelene,
vse s cvetjem postlane.

Ponižno sklonila
je glavico roža,
ko z dihom jo nežnim
čebela poboža.

Od cveta do cveta
ves dan je hodila
in sladko medicu
iz rožic je pila.

Ko solnce je svetlo
zbežalo s poljane,
zatisnila očke
je svoje zaspane.

Vso noč je sanjala
o pisani trati,
o dobri poljani
in njivi bogati.

Kitajski domači zdravniki

Na Kitajskem je zdravnik nasproti svojim bolnikom v povsem drugem položaju kakor pri nas. Njegova dolžnost je, skrbeti ne le za bolnega, ampak, kar je še važnejše, za zdravega. Njegova dolžnost je torej, varovati zdravega »pacijenta« pred boleznijo. Zato plačujejo na Kitajskem zdravnika samo toliko časa, dokler je človek zdrav, kakor hitro pa kdo oboli, ga mora zdravnik brezplačno zdraviti.

Še bolj zanimivo je pa tole. Na nagrobni spomenik umrlega ne vklešejo Kitajci samo mrtvečevega imena, ampak tudi ime zdravnika, ki ga je zdravil. Pokopališče je torej za vsakega zdravnika reklama: čim redkeje bereš njegovo ime na nagrobnih spomenikih, za tem boljšega zdravnika velja in tem boljši tudi je!

Kaj pišejo Jutrovčki?

PASTIRČEK

Veselo koraka za čredo
in pesmice poje glasno;
ne ve za nobeno on bedo
ne kak' je življenje grenko.

Ko zjutraj zarana vstane
se mleka in kruha najé
ter vse kar ima s sabo vzame
in čredo zapodi predse.

Po hribih, dolinah okoli
se kravice pasejo mu,
ne ozira se on naokoli
le poje in jucka: »juhu!«

Zvečer ko zvonovi zvonijo
v mraku požene domov
se kravice še napojijo
in dan že njegov ⁴ gotov.

Josip Mihelič, dijak, Dobrava št. 2,
pošta Podnart.

Počitnice imam rad, ker sem takrat
prost in brez skrbi. Skačem, igram se in
se pridno kopam. Za nekaj dni pojdem
tudi v Rogatec. Pa tudi mariborskega
tedna se že zelo veselim, kjer bo lepa
razstava in razne predstave.

Mohor Bogumil, učenec I. razr. gimnazije
v Mariboru.

Dragi stric Matie! Tudi jaz bi ti rada
opisala svoje počitnice. Sem pri stričku
in teti v Gornji Lendavi, kjer imajo tudi
naročeno »Jutro«, da lahko vsako nede-
ljo preberem Tvojo prilogo. Prav prijet-
no in veselo je tukaj. Na sprehode ho-
dim in tudi teti pomagam v kuhinji. Čez
štirinajst dni pride mama pome in po-
tem se bom morala vrniti domov. Tako
bodo kaj kmalu minile moje vesele počit-
nice. Prav lepo Te pozdravlja

Franica Kresnik, uč. III. razr. v Libeličah.

Dragi striček! Šele danes se oglasim v
»Mladem Jutru«, da odgovorim na vpra-
šanje: »Česa se na počitnicah najbolj ve-
selim.« Prvo moje največje veselje — še
pred počitnicami — je bilo to, ko sem
iz letnega izkaza razvidel, da sem dovr-
šil II. razred z uspehom. Jaz ne grem
nikamor na počitnice, ampak jih bom
preživel doma na deželi, kjer imam lep
razgled in dovolj svežega zraka. Doslej
sem pomagal spraviti seno pod streho,

zdaj pa bom pomagal spravljati otavo.
Obiral bom tudi zgodnja jabolka in hru-
ške. Lepo jih bom shranjeval, da jih bom
imel pozimi za predjužnik. Večkrat poj-
dem tudi borovnice nabirat, ki jih je pri
nas mnogo. Kopam se pa v Hudinji vsak
dan, če je lepo vreme, zakaj kopanje,
solnčenje in zrak so prvi pogoji za
zdravje.

Ladislav Čmer, uč. II. razr. drž. realne
gimn. v Celju, t. č. v škofji vasi 5.

POČITNICE

Po dolgem spet šolskem so času priše
počitnice že zaželjene.
Spočijmo in oddahnimo se zdaj
saj nimamo brige nobene!

Smo bili v Ljubljani, kjer Sokol imel
sokolski spet enkrat naš zlet je
a prvega pa sem z morja prišel
to vam je veselo poletje!

Po dolgem spet šolskem so času priše
počitnice že zaželjene.
Spočijmo in oddahnimo se zdaj
saj nimamo brige nobene!

Mohor Milivoj, učenec I. razr. klas. gimn.
v Mariboru, Ob jarku 6.

Ljubi stric Matie! Tu Ti pošiljam ne-
kaj obratnic s prošnjo, da jih objaviš v
»Mladem Jutru«. Citaj naprej in nazaj:
Veliki lev; Meso sem; Lepo pel; Nerado-
daren; Krut Turk; Kaj vidi divjak; A
kaj oblekel bo Jaka?; Ob jarku kraj bo;
Dela led; Oja, kače čakajo; Ta bo robot;
Cepec.

Rado Kocjan, uč. III. razr. osn. šole
v Mariboru.

Pozor Jutrovčki!

Dopise, ki se nanašajo na razpi-
sani natečaj, sprejemamo samo še
do 14. t. m. Zamudniki bodo romali
v koš. V nedeljo 20. t. m. bomo na-
tiskali zadnje dopise in hkrati obja-
vili, kdo je bil izžreban za nagrado.
Opozorite svoje prijatelje in znance
na prihodnjo številko »Mladega
Jutra«.

Tega še ne veste

Često ste bili morda že presenečeni od udarca, s katerim vas je kdo prestrašil. Nekateri ljudje imajo navado napihniti papirnato vrečico in potem s hudim udarcem ob tla ali ob zid povzročiti močen pok. Drugi gospod vam je morda spet vrgel pod noge užgano žabico, ki vas je tudi pošteno oplašila. Takih prijaznosti in prijetnosti, ki jih ponekod smatrajo celo za družabno igro in za vrhunec dobrega okusa, je zelo mnogo. Važno in pomembno je pri tem dejstvo, da se krvni pritisk pri človeku, ki je bil od take prijaznosti nenadoma presenečen, naglo dvigne in se zviša celo za štirikratno običajno višino. Jasno je iz tega, da tako naglo povišanje krvnega pritiska lahko povzroči počenje kake žile v človeškem telesu. In res je mnogo ljudi plačalo tak strah in tako presenečenje že z doživljenjsko hromostjo in celo s smrtjo. Varujte se torej takih šal.

Listnica uredništva

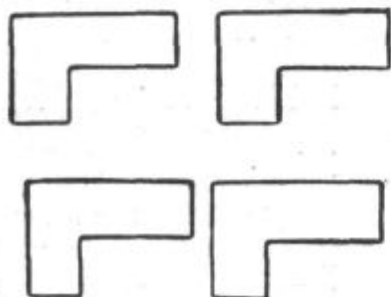
Blažič Vladislav v Mariboru: Rebus si pravilno rešil. Rešitve ni treba pošiljati, rajši nam pošljite o priliki kak spis. Tvoji prošnji bi zelo radi ustregli pa ni zmemor mogoče.

Joško Triplat na Breznici: O priliki bomo objavili tvoj rebus. S posetnicami smo na žalost že obilno založeni.

Dušan Mišić v Nišu: Žal nam je, da ti ne moremo ustreči. S podobno robo smo založeni do konca leta.

Pretnar Leopold, Kranj: Rešitev rebusa je bila pravilna.

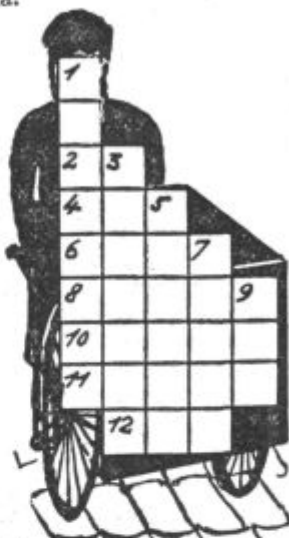
Sestavljalica

Iz štirih pravokotnih delov sestavite četverokotnik.

Križanka »Sladoledar«

Vodoravno: 2. kavelj, 4. rodbinsko bivališče, 6. zemlja ob vodi, 8. kovina, 10. kočijaž ognjenega voza, 11. uradnik, 12. dvoživka.

Navpično: 1. hladilo, 3. ptič, 5. kraljica čebel, 7. pripomoček za natakanje, 9. kraj kjer se peni voda.

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			P
2			E
3			R
4			O
P	E	R	O

1. mesto v vardarski banovini, 2. mladič domače živali, 3. pripadnik naroda, ki je prebival pred prihodom Slovanov na zapadnem delu balkanskega polotoka, 4.—.

Rešitev kvadrata III.: 1. lopa, 2. omet, 3. pero, 4. atom.

Rešitev rebusa
Jugoslavija

Rešitev posetnice
Akrobat

Rešitev šale

Če ste pesmico res pazljivo prečitali, ste našli v vsaki vrstici — seveda ne zapisano — značilno besedo: laži!